

Mikko Puumalainen

LAGLIGHETSKONTROLLEN OCH MEDIERNA

Mediernas betydelse inom laglighetskontrollen

Laglighetskontrollen är offentlig verksamhet, som har många kopplingar till medierna. Laglighetskontrollen får betydligt större genomslagskraft ifall medierna rapporterar om laglighetskontrollavgörandena - vilket de emellertid gör ur sin egen synvinkel. Då det rapporteras om enskilda avgöranden och åtgärder blir dessa offentliga för allmänheten. Denna information är redan i sig av betydelse. Man kan till och med hävda att laglighetskontrollen inte sträcker sig längre än vad informationen om den gör. Medborgarna får kännedom om hur myndigheterna övervakas och vilka åtgärder övervakningen kan leda till. Avgörandenas innehåll - den rättsliga analysen, argumentationen och slutledningarna - styr också själva myndighetsverksamheten.

Justitiekanslern och biträdande justitiekanslern avhåller sig i regel från att tolka eller kommentera sina avgöranden. Målsättningen är att avgörandena avfattas så att de i sig tillräckligt väl uttrycker laglighetsövervakarens ståndpunkt, och så att det inte behövs några förklaringar i efterhand. Det ges information om de fakta som avgörandena baserar sig på och även om förfarandet. Laglighetsövervakarna

står emellertid även i övrigt till mediernas förfogande, exempelvis genom anföranden, intervjuer, skrivelser och annat som berör laglighetskontrollarbetet och rättspolitiken.

Mediesynligheten hör alltså samman med laglighetsövervakarens arbete, men den är inte ett egenvärde. Den är ett sätt att stärka arbetets genomslagskraft, och bidrar då och då snabbt till att förbättra myndighetsverksamhetens lagenlighet. De snabba resultat som uppkommer till följd av det offentliga trycket är dock inte i sig tillräckliga, även om något enskilt ärende kan bli avgjort som resultat av offentligheten. Den synlighet som ett enskilt ärende kan få kan fungera som impuls för mer omfattande åtgärder inom ramen för laglighetskontrollen. De faktiska förbättringarna av förvaltningen och rättsskipningen grundar sig på det långsiktiga arbete genom vilket förvaltningens och rättsskipningens strukturer förnyas.

Också när det är fråga om omfattande mediesynlighet grundar sig laglighetsövervakarens egen andel alltid på den grundläggande uppgift som föreskrivs för laglighetskontrollen i grundlagen. De uppgifter som offentliggörs ger inte nödvändigtvis uttömmande information om laglighetskontrollen, eftersom sekretessbestämmelserna kan ställa upp

gränser för vilka uppgifter som får offentliggöras. Det är inte heller möjligt att enbart på grundval av mediernas rapportering få en bild av vad som är centralt i en rättsstat. Medierna agerar utifrån sina egna premisser och rapporterar om laglighetskontrollen utifrån dem. Laglighetsövervakaren kan därmed inte räkna med eventuell mediesynlighet när det gäller ett avgörandes genomslagskraft. I medierna kan laglighetsövervakarens roll och avgörandenas innehåll dessutom förstås på ett annat sätt än vad laglighetsövervakaren tänkt sig. Detta kan ur laglighetsövervakarens synvinkel ibland minska avgörandenas genomslagskraft och skapa förvirring bland läsarna.

De avgöranden som träffas inom ramen för laglighetskontrollen kan läsas av var och en. Avgörandena publiceras på justitiekanslerns webbplats, justitiekanslern.fi. Så gott som alla avgöranden där laglighetsövervakaren har funnit något att anmärka på i fråga om myndigheternas verksamhet finns offentliggjorda på webbplatsen i sin helhet. Ibland offentliggörs där också andra viktiga avgöranden. Sammanfattningar av avgörandena finns också i Finlex-tjänsten. En del av avgörandena är det dessutom möjligt att ta del av via Twitter.

Utöver att förmedla information gör medierna också egna undersökningar och för fram kritisk information om myndighetsverksamheten. Laglighetsövervakarnas åtgärder utgör en – men bara en – informationskälla och grund för denna kritiska rapportering. Laglighetsövervakaren måste dessutom acceptera att mediernas kritik också kan rikta sig mot laglighetsövervakarens egna åtgärder.

Medierna och i synnerhet den grävande journalistiken utgör informationskällor för laglighetskontrollen. De bidrar med värdefull och oersättlig information. Nyheter och artiklar i medierna har utgjort incitament till många viktiga laglighetskontrollavgöranden. Det avgörande gällande människohandel som refereras nedan utgör ett exempel på ett sådant fall.

Laglighetskontrollens och mediernas roller

Laglighetskontrollen är å ena sidan formbunden, men den är å andra sidan också flexibel och till och med kreativ verksamhet. Formbundenheten tar sig uttryck bl.a. i att klagomålen registreras, diarieförs och arkiveras noggrant samt i de rättsskyddsgarantier som hänför sig till behandlingen av klagomål, exempelvis hörandet av berörda tjänstemän. Flexibiliteten tar sig å sin sida uttryck i att det inte har uppställts några andra formkrav för själva klagomålen än att de ska vara skriftligt utformade. Klagandena erbjuds emellertid en blankett och anvisningar för anförandet av klagomål. Syftet med dem är att handleda klaganden att inkludera behövliga minimiuppgifter i sitt klagomål, såsom att specificera vilken myndighet klagomålet gäller, vilket felaktigt förfarande myndigheten gjort sig skyldig till samt när detta inträffat. Annars har laglighetsövervakaren svårt att bedöma behovet av att undersöka klagomålet. En allmän åsikt eller missnöje med myndighetsverksamheten är inte ännu tillräckligt. Kreativiteten tar sig uttryck i en strävan efter att finna de faktiska problem som hotar rättsstaten och de grundläggande fri- och rättigheterna samt att ingripa i dem på ett effektivt sätt.

Laglighetskontrollen har av hävd baserat sig på sådan information som har erhållits via klagomål. Klagomålen utgör fortfarande en ändamålsenlig informationskälla. Det finns emellertid ett flertal restriktioner när det gäller att använda sig av denna information, som accentueras i synnerhet när det är fråga om människor i en utsatt ställning. Möjligheten att anföra klagomål är en kanal för dem som kan använda sig av den och som även i övrigt är handlingskraftiga och aktiva medborgare. Människor som är i en utsatt ställning kan eller orkar däremot ofta inte föra fram sina egna ärenden. Trots att klagomålsförfarandet är flexibelt, såsom det beskrivits ovan, krävs det ändå krafter och kunskap för att ifrågasätta myndighetsverksamheten i rättsligt avseen-

de. Krafterna hos dem som är i en utsatt ställning blir ofta förbrukade för andra nödvändiga behov. Detta återspeglar sig dessvärre också i laglighetsövervakarens arbete. Antalet klagomål som anförs av människor som hör till utsatta grupper motsvarar inte deras faktiska andel av kunderna inom förvaltningen eller rättsskipningen.

Enligt grundlagen ska justitiekanslern vid utövningen av sitt ämbete övervaka att de grundläggande fri- och rättigheterna samt de mänskliga rättigheterna tillgodoses. De grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna bör tillgodoses inte bara för klagandenas del utan för alla människors del. För att samtliga grupper ska kunna uppmärksammas behövs också andra informationskällor än klagomålen. Jag har i tidigare anföranden i justitiekanslerns berättelse skrivit om olika åtgärder, såsom inspektionsverksamheten och undersökandet av ärenden på eget initiativ, som har gjort laglighetskontrollarbetet mångsidigare. Också professionell journalistik - särskilt den grävande journalistiken - kan belysa sådana problem som annars skulle förbli dolda för laglighetsövervakaren.

Medierna och laglighetsövervakarna har självfallet sina egna specifika roller. Att utnyttja information som har offentliggjorts i medierna äventyrar inte i sig laglighetsövervakarens integritet, eftersom laglighetsövervakaren alltid avgör ärendena självständigt och skaffar behövliga utredningar till grund för sina avgöranden. Den information som offentliggjorts i medierna och som utnyttjas inom laglighetskontrollen granskas naturligtvis också. Laglighetsövervakaren har bättre möjligheter till detta än medierna, eftersom laglighetsövervakaren har tillgång också till sekretessbelagd information. Dessutom är myndigheterna skyldiga att ge laglighetsövervakaren utredningar om sina åtgärder och att då hålla sig till sanningen. En myndighet kan inte svara justitiekanslern att den inte kommenterar en fråga. På motsvarande sätt kan justitiekanslern inte rikta kritik mot en myndighet eller tjänsteman om denna

inte har getts möjlighet att bli hörd. Iakttagandet av dessa rättsskyddsgarantier gör emellertid laglighetsövervakarens åtgärder långsammare. Medier som agerar på etiska grunder ger dock även föremålet för sin kritik möjlighet att kommentera saken.

Den måhända väsentligaste skillnaden hänför sig till hur laglighetsövervakaren bedömer den information som offentliggjorts i medierna. Denna information utgör ofta bara det första steget vid bedömningen av en fråga. Efter att ha säkerställt informationens korrekthet bedöms ärendets rättsliga karaktär och huruvida det finns anledning att misstänka att en myndighet handlat lagstridigt eller i något annat avseende problematiskt. På grundval av detta inhämtar laglighetsövervakaren behövliga uppgifter, hör de berörda och avgör ärendet. Därefter bedöms det ännu huruvida det finns behov av fortsatta åtgärder, dvs. om undersökningen utvidgas att gälla förvaltningsverksamheten mer allmänt och även i andra fall samt framöver. Laglighetsövervakaren kan dessutom förordna att förundersökning ska förrättas och åtal väckas.

Polisens förfarande vid undersökningen av människohandel

Undersökningströskeln

Våren 2021 rapporterades det i medierna om polisens förundersökningar gällande människohandelsbrott samt om de allvarliga brister som förekommit i samband med dem.³² Jag hade genom klagomål och även på andra sätt fått kännedom också om andra liknande fall. Det fanns många orsaker som gav anledning att undersöka ärendet.

De uppgifter som förmedlades via medier, medborgare och medborgarorganisationer bildade en

³² Helsingin Sanomat, 25.4.2021: Paavo Teittinen: ”Tutkinta lopetettu”

oroväckande helhet som gällde förutom förundersökningen av enskilda människohandelsbrott också hur dessa brott hanteras i polisens anvisningar, utbildning och laglighetskontroll. Det är fråga om allvarlig kriminalitet, med internationella kopplingar, som riktar sig mot en grupp människor i en särskilt sårbar ställning. De problem som hänför sig till människohandelsbrotten uppdagas vanligtvis inte i samband med den sedvanliga laglighetskontrollen.

Ur laglighetskontrollens synvinkel var det viktigt att utvidga perspektivet för tillsynen, alltså bl.a. undersöka huruvida polisens egen laglighetskontroll varit tillräcklig och tidsenlig. Det var alltså fråga också om kontroll av tillsynen. Målsättningen var således inte bara att undersöka enstaka, påstådda och inträffade lagstridigheter utan också att åtgärda större brister i förundersökningen av dessa brott. Blicken riktades även framåt, och syftet var att utreda vilka strukturella problem som hindrar att människohandelsbrott utreds på ett behörigt sätt och utan dröjsmål. Syftet var med andra ord att i enlighet med 22 § i grundlagen ”se till att de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna tillgodoses”.

Beslutet

I mina avgöranden (OKV/1233/70/2021 och OKV/1956/90/2021) tog jag ställning till huruvida polisen hade agerat utan dröjsmål samt i enlighet med lag och föreskrivna skyldigheter i de fall som hade aktualiserats i medierna och i klagomålen. Jag utvidgade min granskning att också gälla andra brott som ligger nära människohandelsbrott, såsom ockerliknande diskriminering i arbetslivet, samt Polisstyrelsens anvisningar, polisens utbildning, tillgången till tillräcklig tolkning och samarbetet myndigheterna emellan.

Sammanlagt undersöktes 50 av polisens förundersökningar. Flera av dem var ännu oavslutade då avgörandet gavs. Det hade uppkommit dröjsmål i

samband med de flesta förundersökningarna, och som längst hade förundersökningen i ett ärende pågått i mer än fyra år. Det hade vid nästan varje polis-inrättning förekommit ogrundade dröjsmål i dessa ärenden. Jag tilldelade i mitt avgörande inom ramen för laglighetskontrollen polisen 12 anmärkningar för ogrundade och lagstridiga dröjsmål vid förundersökningen. Polisen uppmärksammades i 15 fall på korrekt lagtolkning och tillbörliga förfaranden i samband med förundersökningen. Resultaten var alltså synnerligen oroväckande.

Som orsaker till dröjsmålen vid förundersökningarna uppgavs polisens begränsade resurser för undersökningarna, utredarnas avsaknad av erfarenhet av människohandelsbrott samt problem i samband med tolkningen och i samarbetet myndigheterna emellan. Det hade uppkommit betydande dröjsmål på grund av att polisen inte hade identifierat rekvisiten för människohandelsbrott och därmed anknutna brott. Polisen hade exempelvis i vissa fall först undersökt det misstänkta brottet utifrån andra rekvisit.

Polisstyrelsen uppgav att utbildningen rörande frågor som berör människohandel hade utökats. Min undersökning visade emellertid tydligt att detta inte hade varit tillräckligt. Det förekom uppenbara brister i polisens kunskaper i frågor som berör människohandel. Polisens svårigheter med att identifiera rekvisiten för människohandelsbrott i samband med förundersökningen hindrade självfallet en effektiv realisering av det straffrättsliga ansvaret, men äventyrade också målsägandenas rättigheter.

I samband med den internationella och nationella verksamheten för bekämpning av människohandel har man ofta uppmärksammat hur få människohandelsbrott som blir föremål för behandling vid domstolarna i Finland. Det straffrättsliga ansvaret realiseras således inte, men saken har även mer vittgående konsekvenser. Det ringa antalet mål och domar bidrar också till att människohandeln inte blir synlig eller igenkänd i rättsligt avseende. Män-

niskohandel förblir en osynlig gärning och företeelse, förmågan att identifiera människohandel i samband med yrkesverksamhet stärks inte, och strafflagens rekvisit konkretiseras inte. Därmed uppkommer inte heller tillräckligt med tolkningspraxis för polisens och åklagarnas användning, och inte heller prejudikat som skulle vara styrande för de lägre domstolarna. Den straffrätt som berör människohandelsbrott utvecklas därmed inte heller. De allvarliga brister som enligt avgörandet förekommit vid förundersökningarna sporrar inte heller människor att anmäla misstänkta människohandelsbrott till polisen eller att på något annat sätt samarbeta med polisen. Behandlingen av det ärende som tagits till prövning på eget initiativ vid justitiekanslersämbetet visade tyvärr att målsägandena har goda skäl att inte ta kontakt med polisen.

Att polisen sköter förundersökningen av människohandelsbrott effektivt och verkningsfullt är således väsentligt för att man ska få till stånd en sådan rättslig förändring som berör hela rättssystemet, och därmed självfallet också för att skapa ett bättre skydd för de mänskliga rättigheterna.

Detta förutsätter många olika slags åtgärder från polisens sida. För att följa upp att förundersökningarna förrättas utan dröjsmål bad jag Polisstyrelsen inom en viss tid sända information om behandlingstiderna för förundersökningar rörande människohandelsbrott och närliggande brott och om de pågående förundersökningarna vid varje polisinsrättning. Dessutom begärde jag en utredning om de förundersökningar som fördröjts och om orsakerna till dröjsmålen. Därutöver krävdes också mer genomgripande åtgärder. Polisstyrelsen och Polisyrkeshögskolan uppmanades utreda vilka åtgärder som kunde vidtas för att förbättra utbildningen om bekämpning av människohandelsbrott och närliggande brott. Jag bad Polisstyrelsen också utvärdera sina interna laglighetskontrollåtgärder rörande tillsynen över att förundersökningslagstiftningen och anvisningarna om bekämpning av människohandel

iakttas, samt underrätta om sina åtgärder för förbättrande av samarbetet myndigheterna emellan.

Särdragen för den undersökning som görs inom ramen för laglighetskontrollen

Själva avgörandet var mycket omfattande (72 s.) och det fanns självfallet mycket material som var förknippat med det. Trovärdiga och goda laglighetskontrollavgöranden grundar sig på sådan konkret information om en påstådd lagstridighet som inhämtats genom ett tillförlitligt och rättvist förfarande. Den myndighet som är föremål för granskningen måste också konkret få kännedom om vad myndigheten är misstänkt för, och få tillfälle att bemöta de påståenden som framförts om den. Ibland ges klaganden också möjlighet att ge ett bemötande med anledning av den utredning som en myndighet gett. Senast efter att avgörandet har getts ska utomstående intresserade parter också ha möjlighet att ta del av det material som ligger till grund för avgörandet och göra sin egen bedömning av det. I vanliga fall är materialet, eller åtminstone en stor del av det, offentligt och kan fritt utnyttjas.

Då det är fråga om människohandelsbrott ska emellertid målsägandenas identitet vara fullständigt skyddad, vilket gör att det blir betydligt besvärligare att undersöka ärendet inom ramen för laglighetskontrollen. Exempelvis hade flera av de förundersökningar som jag undersökt ännu inte avslutats vid den tidpunkt då avgörandet gavs, och de var således föremål för bestämmelser om sådan sekretess som hör samman med förundersökningen. Det hade i vissa fall förordnats att målsägandenas identitet skulle hemlighållas eller så var det möjligt att domstolen skulle förordna om sekretessbeläggning i en kommande rättegång. Det var troligt att en del av målsägandena hade behandlats riktigt illa, och det var möjligt att de fortfarande led av saken. Vissa av målsägandena var också rädda för de misstänkta, ef-

tersom alla tänkbara misstänkta inte nödvändigtvis ännu hade identifierats eller förhörts vid förundersökningen. Målsägandena hade också uttryckt en rädsla för att förundersökningen skulle försvåras på grund av att de hade uppmärksammat sådana problem som hörde samman med den. Av ovan nämnda orsaker har offren för människohandeln inte specificerats i avgörandet, och avgörandet innefattar inte heller uppgifter som kunde röja deras identitet (s. 3-4 i avgörandet).

För att konfidentialiteten skulle tryggas utarbetades avgörandet också på ett annat sätt än de normala avgöranden som träffas inom ramen för laglighetskontrollen. I ett normalt avgörande beskrivs förfarandet vid den myndighet som är föremål för kritik samt myndighetens bemötande. Det redogörs med andra ord för klagandens bedömning av myndighetens förfarande, exempelvis enligt det klagomål som tillställts laglighetsövervakaren. Det framgår således av varje enskilt avgörande vad som föranlett prövningen av ärendet inom ramen för laglighetskontrollen. Också i det aktuella fallet var utgångspunkten för prövningen densamma. Det var fråga om att målsäganden i ett fall som gällde misstänkt människohandel riktade kritik mot förundersökningsmyndigheterna. För att skydda målsägandens identitet har de konkreta detaljerna i avgörandet dock inte anknutits till den utredning som getts i ärendet. I det offentliga avgörandet ligger fokus vid myndigheternas utredningar och utlåtanden, där den kritik som målsäganden framfört bemöts.

Målet med laglighetskontrollen är att göra en offentlig bedömning av myndighetsverksamhetens lagenlighet, men det är också viktigt att presentera erfarenheterna bland myndigheternas kunder. I det aktuella fallet ledde tryggheten av konfidentialiteten emellertid till att målsägandens erfarenheter inte kunde offentliggöras. Avgörandet är alltså i denna mening avvikande.

Då jag undersökte polisens och åklagarnas förfarande hade jag tillgång till den konkreta kri-

tik som målsägandena riktat mot myndigheternas verksamhet och även tillgång till fakta om fallen. De utlåtanden och utredningar som begärts från polis-inrättningarna, Polisstyrelsen, åklagarna och riks-åklagarens byrå grundade sig på en specificering av förundersökningsnumren och förundersökningsbesluten. De parter som gav utredningar och utlåtanden hade alltså kännedom om den konkreta kritiken i dess helhet, vilket självfallet är ett grundläggande villkor för en rättvis undersökning.

Polisstyrelsen sammanställde på min begäran de utredningar som getts av polis-inrättningarna och gav ett eget - i många avseenden kritiskt - utlåtande om dem.

Mediernas och Brottsofferjourens specifika roller

Att inom ramen för laglighetskontrollen undersöka en helhet som omfattar femtio särskilda fall är redan i sig krävande och arbetsdrygt. Laglighetsövervakaren har i praktiken mycket begränsade möjligheter när det gäller att få fram uppgifter om femtio enskilda fall som berör människohandel, samla in grundläggande information om dem samt hålla nära kontakt med målsägandena.

Jag skrev därmed i mitt avgörande (s. 68) att ”man (emellertid) inte förut har lyckats borra sig in i (människohandels)problemet så här konkret eller detaljerat. Detta beror dock inte på förvaltningen utan på andra aktörer. De fall som behandlas i det aktuella avgörandet har kommit till min kännedom efter att Helsingin Sanomat rapporterat om saken. Somliga fall har jag också fått kännedom om genom klagomål och genom de uppgifter som Brottsofferjouren tillhandahållit. Utan dessa källor skulle saken inte ha blivit belyst och detta avgörande inte ha tillkommit.”

Avgörandet präglas alltså av särdrag som hänför sig till den ovan beskrivna konfidentialiteten. Skyddet av konfidentialiteten berör dock fall som redan

är föremål för undersökning inom ramen för laglighetskontrollen. Ifall man över huvud taget ska komma till detta skede, måste målsägandens förtroende vinnas på ett tidigare stadium. Eftersom målsäganden eventuellt redan har blivit besviken på myndigheternas förfarande och har förlorat sitt förtroende för dem, är det inte självklart att målsäganden på nytt vågar och orkar anförtro laglighetsövervakaren sina erfarenheter.

Människor som är i en sårbar ställning tar ofta inte själva direkt kontakt med laglighetsövervakaren – och så var det även i det aktuella fallet. Kontakten till laglighetsövervakaren förutsätter att det finns en stödperson eller någon annan aktör som målsägandena tror och litar på. Att bygga upp förtroende och att bevara det förutsätter också kontinuerligt arbete tillsammans med målsägandena - kontakter, samtal och mångsidigt stöd. Stödpersonen eller aktören måste även känna till både myndighetens och laglighetsövervakarens arbete för att kunna stöda målsäganden i dennes beslutsfattande, genom att ge korrekt information om processen och om de resultat som den kan förväntas ge. I det aktuella fallet hörde Helsingin Sanomats journalisto en specialsakkunnig vid Brottsofferjouren till dessa viktiga aktörer. Det är uppenbart att avgörandet inte skulle ha kommit till utan deras åtgärder och den information som de förmedlade. Brottsofferjouren bistod också med inhämtandet av bemötanden från målsägandena.

Ovan uppgavs det också att avgörandet, i syfte att skydda målsägandens konfidentialitet, inte innefattar referat av de konkreta detaljerna i varje enskilt fall i anslutning till bedömningen av myndighetsverksamheten. Detta innebär att avgörandet - fränsett kortfattade referat av bemötandena - inte heller förmedlar målsägandens erfarenheter av att ha blivit orättvist behandlad. Att belysa målsägandens erfarenhet är väsentligt, och det är därmed beklagligt att detta perspektiv inte framgår av avgö-

randet, även om det nödvändigtvis måste vara så i det aktuella fallet. Att belysa detta perspektiv blev därmed i stor utsträckning mediernas uppgift. Exempelvis innefattade den artikel som föranledde avgörandet omfattande beskrivningar av målsägandenas erfarenheter.

Samarbete och självständighet

Laglighetskontrollen baserar sig i stor utsträckning på uppgifter som erhålls från utomstående. Felaktigheter och lagstridigheter kommer oftast till justitiekanslersämbetets kännedom genom klagomål från medborgarna, genom underrättelser från myndigheter samt via medierna. Likaså föranleder de iakttagelser som jag gör i samband med min egen inspektionsverksamhet då och då åtgärder inom ramen för laglighetskontrollen, men deras andel är av betydligt mindre betydelse. I denna mening står laglighetsövervakaren inte i någon avvikande ställning i förhållande till andra myndigheter som utövar tillsyn. Exempelvis stöder sig polisen i sina undersökningar på medborgares utredningsbegäranden. Brott uppdragas mer sällan med hjälp av polisens egen brottsavslöjande verksamhet. I det ärende rörande människohandel som undersöktes på eget initiativ vid justitiekanslersämbetet var det emellertid fråga om exceptionellt omfattande, detaljerad och strukturerad information som erhöles från utomstående.

Oavsett källan till informationen gör laglighetsövervakaren dock sina bedömningar självständigt - såsom även medierna gör. I den aktuella helheten rörande människohandel ledde dessa bedömningar sammantaget till att man befattade sig med ett betydande samhälleligt problem. Jag kommer i egen skap av laglighetsövervakare att fortsätta arbeta för att stärka skyddet för de grundläggande fri- och rättigheterna och de mänskliga rättigheterna för dem som blir offer för människohandel.